

Beatrijs van den Brink roeit vanaf 2006 bij R&ZV Jason te Arnhem in verschillende ploegen, dames en gemengd. In regiowedstrijden haalde zij met een vaste wedstrijdploeg goede resultaten. Sinds anderhalf jaar schrijft zij een column in ROEIEN.

26

Reageren?

Beatrijs.column@gmail.com

Mores

Wie zich op het water begeeft komt niet onder enige etiquette uit. Wellevendheid in handelen alsmede in uiterlijke zorg vormen een essentieel onderdeel in de sportbeoefening. Op het water vieren weer andere regels hoogtij dan in de roeiloods of bij de afronding in de clubkamer of kantine.

Voorals er weinig ruimte in een roeiloods is, is het opletten geblazen. Niet alleen is een boot gauw beschadigd. Nietsvermoedende roeiers worden in de haast door voorbijgaande riggers in hun buik geprikt of met een zwaaiende riem toegetakeld. Vooral op zaterdagochtend speelt de hectiek op het vlot haar dwingende rol. Enige alertheid is dan geen overbodige luxe.

“Het is dikwijls survival of the fittest”, vertrouwde mij een stevige roeier toe. “Sommigen zijn zo laks in hun manier van doen dat ik er maar overheen wals. Alsof er alle tijd is om plaatsverdeling van de roeiers pas te bedenken als de boot al in het water ligt. Met twee boten tegelijk aan het vlot en wachtende boten op de water

die eruit willen, kan opjutten en opzij drukken geen kwaad.”

Een ouderwets ingestelde materiaalcommissaris van een bevriende vereniging sprak een vriendin en mij toe met de woorden dat we met alle plezier een boot konden lenen, mits we zedelijk gekleed ons door het water zouden laten glijden. Het was warm weer en kennelijk vertonen sommige roeiers dan aanvallen van naturalistisch gedrag. We waren daar niet opgekomen, maar nu hij dit zo zei... “Ben je van de zedenpolitie”, vroeg ik hem, “maar dan undercover?”

Later skiffde een heer op leeftijd ons voorbij. Buikje, harige armen geperst in een ouderwets witte singlet; een onderhemd waar de heren uit de vorige generaties gewoonlijk in liepen.

“Dat ziet er toch niet uit”, merkte ik op aan mijn vriendin. “Is dit dan wel esthetisch verantwoord?” Op mijn vraag aan deze roeier of zijn opvallende outfit tot de nieuwe kledinglijn van zijn vereniging behoorde, antwoordde hij met graagte.

“Kijk, ik was een echte wedstrijdroeier bij Njord en dan mocht je als veteraan in een wit onderhemd roeien als je blik had getrokken.”

“Dan weet je meteen hoe het zit”, zei hij vol trots.

“Indrukwekkend hoor”, reageerde ik. “Hebben ze zo iets ook voor vrouwen ingesteld? Dan kijk je wel uit om blik te trekken, lijkt mij.”

Ik stiftte mijn lippen nog wat bij en dat leek me wel voldoende. Ook op het water weet je maar nooit wat je zoal tegenkomt.

“Hoe doen jullie het bij de koffie in het clubhuis”, vroeg ik bij terugkeer op het bevriende honk nieuwsgierig. “Op z’n Hollands of op z’n roeiers?”

De materiaalcommissaris keek mij bevreemd aan. Was dit weer een zaakje om te onderzoeken?

“Ik heb het over de betaling”, verduidelijkte ik. “Ieder voor zich of trakteert iemand de groep met een groots gebaar? Dat laatste verdient bij onze vereniging de voorkeur.”

“Heb je niet die grote auto’s bij ons op het parkeerterrein gezien?”, antwoordde de commissaris. “Dan weet je het antwoord.”

